

2. Utgör artikel 4.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationsområdet hinder för att en medlemsstat bibehåller internationell konsumtion i sin lagstiftning?

Den andra frågan ställs för att få klarhet i huruvida en medlemsstat, som anser att yttrandefriheten och medborgarnas tillgång till kulturprodukter väger tyngre än önskemålet om att skydda de nationella rättsinnehavarna mot konkurrens, får underlåta att tillämpa artikel 4.2.

(¹) EGT L 167, 22.6.2001, s. 10.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Tribunale di Viterbo av den 2 november 2004 i brottmålsförandet avseende Antonio Antonello

(Mål C-480/04)

(2005/C 31/15)

(Rättegångsspråk: italienska)

Tribunale di Viterbo, Italien, har, genom beslut av den 2 november 2004, som inkom till domstolens kansli den 17 november 2004, vänt sig till Europeiska gemenskapernas domstol med en begäran om förhandsavgörande i brottmålsförandet avseende Antonio Antonello beträffande följande fråga:

Är artikel 4.1 och 4 bis i L. 401/89 i ändrad lydelse, genom vilken offentliganställda italienska koncessionshavare, och inte utländska bookmakare som agerar som mellanhänder, för närvarande ges rätt att utöva sådan verksamhet som är i fråga i förevarande mål, förenlig med artiklarna 31 EG, 86 EG -43 EG, [sic] 49 EG?

Talan mot Förenade kungariket väckt den 23 november 2004 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-484/04)

(2005/C 31/16)

(Rättegångsspråk: engelska)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 23 november 2004 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Förenade kungariket. Kommissionen företräds av Gérard Rozet och Nicola Yerrell, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Förenade kungariket har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 17.1 i rådets direktiv 93/104/EG av den 23 november 1993 om arbetstidens förläggning i vissa avseenden, (¹) och enligt artikel 249 EG genom att tillämpa undantaget på arbetstagare för vilka arbetstidens längd delvis inte mäts eller bestäms i förväg eller kan bestämmas av arbetstagarna själva, och genom att underlåta att vidta nödvändiga åtgärder för att genomföra rätten till dygns- och veckovila,
2. förplikta Förenade kungariket att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Tillämpning av undantaget i artikel 17.1

I artikel 17.1 föreskrivs en möjlighet för medlemsstaterna att göra avvikelser från vissa artiklar i direktivet när – med hänsyn till det aktuella arbetets särskilda art – arbetstidens längd inte mäts eller bestäms i förväg eller kan bestämmas av arbetstagarna själva.

Förenade kungariket införlivade direktivet med nationell rätt genom Working Time Regulations 1998 (SI 1998/1833) (1998 års föreskrifter). Dessa föreskrifter innehöll inledningsvis i regulation 20a ett undantag från bestämmelserna om begränsning av veckoarbetstiden, nattarbetets längd, dygns- och veckovila, vilopauser som i stora drag återgav ordalydelsen av artikel 17.1 i direktivet.

I regulation 4 i Working Time Regulations 1999 (SI 1999/3372) infördes emellertid senare ett nytt stycke i regulation 20 i 1998 års föreskrifter, med följande lydelse:

”2. När en del av arbetstidens längd mäts eller bestäms i förväg eller inte kan bestämmas av arbetstagarna själva men arbetets särskilda art är sådant att arbetstagaren, utan att det krävs av arbetsgivaren, även kan arbeta under tider som inte mäts eller bestäms i förväg eller kan bestämmas av arbetstagaren själv, skall regulations 4.1, 4.2, 6.1, 6.2 och 6.7 endast vara tillämpliga med avseende på den arbetstid vars längd mäts eller bestäms i förväg eller inte kan bestämmas av arbetstagarna själva.”

(Regulations 4 och 6 reglerar den maximala veckoarbetstiden respektive nattarbetstiden.)

Genom denna ändring tillfördes ytterligare ett undantag i de fall då en arbetstages arbetstid delvis mäts eller bestäms i förväg eller kan bestämmas av arbetstagarna själva och delvis inte. I sådana fall är bestämmelserna om veckoarbetstid och nattarbete endast tillämpliga med avseende på den del av arbetstages arbetstid som mäts eller bestäms i förväg eller inte kan bestämmas av arbetstagaren själv.

Enligt kommissionen går förordning 20.2 utöver de tillåtna gränserna för undantaget i artikel 17.1, som endast gäller för de arbetstages vars arbetstid i sin helhet inte mäts eller bestäms i förväg eller kan bestämmas av arbetstagarna själva.

Införlivande av bestämmelserna avseende arbetstages viloperioder

I artiklarna 3 och 5 i direktivet föreskrivs minimiperioder för dygnsvila och veckovila för alla arbetstages. Motsvarande bestämmelser i den nationella lagstiftningen i Förenade kungariket finns i regulations 10 och 11 i 1998 års föreskrifter. I de officiella riktlinjer som tagits fram av Department of Trade and Industry angående införlivandet av 1998 års föreskrifter föreskrivs emellertid följande:

”Arbetsgivare måste säkerställa att arbetstages kan ta sin rast, men det krävs inte av dem att de ser till att de verkligen tar sin rast.”

Arbetsgivare instrueras med andra ord om att det inte krävs att de skall säkerställa att arbetstages rent faktiskt gör gällande sin rätt till vila och utnyttjar de viloperioder de har rätt till, utan endast att det inte uppställs några hinder för den arbetstages som beslutar att han vill utnyttja sina viloperioder.

Enligt kommissionen godkänner och uppmanar riktlinjerna således klart till en praxis som strider mot kraven i direktivet.

(¹) EGT L 307, 13.12.1993, s. 18.

Talan mot Republiken Italien väckt den 25 november 2004 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-485/04)

(2005/C 31/17)

(Rättegångsspråk: italienska)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 25 november 2004 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Italien. Sökanden företräds av G. Valero Jordana och D. Recchia.

Sökanden yrkar att domstolen skall

— fastställa att Republiken Italien har åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/17/EG (¹) av den 3 mars 2003 om ändring av direktiv 98/70/EG (²) om kvaliteten på bensen och dieselbränslen, genom att inte sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv och under alla omständigheter genom att ha underlåtit att underrätta kommissionen om detta,

— förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Införlivandefristen för direktivet löpte ut den 30 juni 2003.

(¹) EUT L 76, 22.03.2003, s. 10.

(²) EGT L 350, 28.12.1998, s. 58.